

РЕШЕНИЕ

№ 299

гр. София, 19.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО XVII ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и четвърти ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Снежина Колева

Членове: Петър В. Сантиров
Виктория М. Станиславова

при участието на секретаря Елена Д. Чаушева
като разгледа докладваното от Снежина Колева Въззивно наказателно дело от частен характер № 20211100603583 по описа за 2021 година

Производството е по реда на глава XXI от НПК.

С присъда от 27.04.2021 г., постановена по н.ч.х.д. № 19634/2019 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 129-ти състав, подсъдимата Т.П. Т. е призната за невинна в това, че на 12.06.2019 г. – сряда, четна седмица от годината, около 18:00 часа в гр. София, кв. „Симеоново“, ул. „Шумако“, блок Б-2, вход А, апартамент № 10, не е изпълнила и осуетила изпълнението на съдебно решение № 4872 от 11.07.2018 г., постановено по гр. д. № 1894/2017 г. по описа на СГС, ГО, I-ви брачен състав, в частта относно определения режим на лични контакти на детето К.К. Ж.а с баща ѝ КР. П. Ж., като не е отговаряла на обажданията на тъжителя, не е излязла от жилището и не е предала детето на бащата, поради което и на основание чл. 304 от НПК е оправдана по повдигнатото ѝ обвинение за извършено престъпление по чл. 182, ал. 2 от НПК.

На основание чл. 190, ал. 1 от НПК частният тъжител К.Ж. е осъден да заплати на подс. Т. Т. сумата от 1500,00 (хиляда и петстотин) лева, представляваща направени разноси в хода на процеса за адвокатско възнаграждение.

Срещу присъдата в законоустановения срок са постъпили въззивна жалба и допълнение към нея от частния тъжител К.Ж. в частта, в която е осъден да заплати сторените по делото разноси, като счита сумата за прекомерна и настоява за намаляването ѝ до минимума, предвиден в Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

По делото е постъпило възражение от подс. Т. Т. чрез защитника ѝ, в което се поддържа, че жалбата е недопустима, тъй като е просрочена и при невъзможен предмет на обжалване (само в частта относно разноските), нередовна, защото не е платена държавна такса, и неоснователна, тъй като в НПК не съществуват аналогични

на предвидените в ГПК разпоредби по чл. 78, ал. 5 и чл. 248 от ГПК. Прави се искане за присъждане в полза на подсъдимата допълнителни разноски в размер на 1000,00 (хиляда) лева за процесуално представителство пред въззивната инстанция.

В закрито съдебно заседание въззивният съдебен състав по реда на чл. 327 от НПК е преценил, че за изясняване на обстоятелствата по делото не се налага разпит на подсъдимата, на свидетели и на вещи лица.

В хода на съдебните прения ЧТ К.Ж. поддържа въззивната жалба и допълнението към нея. Прави искане за изменение на атакуваната присъда в частта относно присъдените разноски, представляващи адвокатско възнаграждение, като същите бъдат определени в минимален размер съгласно Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Моли да бъде отхвърлено искането на защитата за присъждане на разноски във въззивното производство.

Защитникът на подс. Т. Т. поддържа възражението срещу жалбата и прави искане за отхвърляне на въззивната жалба като неоснователна. Посочва, че не е налице аналогична разпоредба на чл. 78, ал. 5 и чл. 248 от ГПК в наказателния процес, като присъдените разноски за адвокатско възнаграждение пред СРС са в разумен размер и са оправдани от правната и фактическа сложност на делото, неговата продължителност, ангажирания доказателствен материал и участието на защитници на подсъдимата.

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, XVII-ти въззивен състав, като обсъди доводите на страните, намери следното.

Жалбата е подадена от надлежно легитимирана страна, срещу съдебен акт в законоустановения срок. И това 15-дневния срок, посочен от първия съд за обжалване на присъдата, а не 7-дневния такъв за обжалване на определенията по чл. 342 ал.1 вр. с чл. 341, ал.2 НПК, който е принципно относим с оглед предмета на делото, но се явява неприложим в конкретния случай, предвид изричното съобразяване на жалбоподателя с указания от съда ред, срок и начин на обжалване.

Разгледана по същество, обаче жалбата е неоснователна.

С тъжбата ЧТ К.Ж. е повдигнал обвинение срещу подс. Т. Т. за това, че на 12.06.2019 г. не е изпълнила и осуетила изпълнението на решение № 4872 от 11.07.2018 г., постановено по гр. д. № 1894/2017 г. по описа на СГС, ГО, 1-ви брачен състав, в частта относно определения режим на лични му контакти с детето К. Ж.а. По делото несъмнено е установено, че посоченото решение е влязло в сила на 16.07.2019 г., т.е. към инкриминираната дата не е влязло в сила, с оглед на което не е подлежало на изпълнение от подсъдимата. С оглед това и отсъствието на твърдения и липса на доказателства от тъжителя за допуснато предварително изпълнение на решението, за да има то задължителна и обвързваща за подсъдимата изпълнителна сила, то е прието от първия съд, че липсва основание за ангажиране на наказателната отговорност на подсъдимата по повдигнатото ѝ обвинение, с оглед на което на основание чл. 304 от НПК е призната за невинна и е оправдана по повдигнатото ѝ обвинение.

В тази част по въпросите по чл. 301, ал.1 т.1-3 НПК, при отсъствието на съответна жалба от частния тъжител, присъдата е в сила, съгл. чл. 412, ал.1, т.3 НПК с изтичане на срока за обжалването ѝ.

При тези обстоятелства, предпоставящи разглеждането на въпроса за разноските, въззивният съдебен състав споделя и даденото разрешение от страна на СРС в частта относно осъждането на тъжителя да заплати разноските, направени от подс. Т. за адвокатско възнаграждение. Същото произтича от разпоредбата на чл. 190, ал. 1 от НПК, която предвижда, че когато подсъдимият бъде признат за невинен или наказателното производство бъде прекратено, разноските по дела, образувани по тъжба на пострадалия до съда, се възлагат на частния тъжител. Като са налице именно

предпоставките на първата хипотеза.

Довода да се приложи разпоредбата на чл. 78, ал. 5 от ГПК, се намира за неоснователен. На първо място, не може убедено да се твърди че в наказателно процесуалния закон е налице празнота и на второ място - че същата да се запълни чрез правоприлагане по аналогия, съгл. чл. 46, ал.2 от ЗНА. Действително в НПК липсва разпоредба подобна на цитираната /чл. 78, ал.5 , а и чл. 248 ГПК/, но основания за препращане към ГПК за разглеждане на посочения въпрос не са налице : единствено нормата на чл. 88, ал. 1 от НПК визира препращане към ГПК, но само по реда за разглеждане на гражданския иск.

От своя страна, въпросът за разноските, направени от страните в наказателния процес, в това число от граждански ищец, частен обвинител или частен тъжител, е уреден изрично в чл. 189 от НПК и в този текст законодателят не е предвидил възможност при прекомерност на платеното възнаграждение за адвокат същото да бъде намалено при направено възражение от противната страна; такава възможност не е визирана и в нормата на чл. 190 от НПК, която се цитира по – горе.

Предвид изложеното въззивният съд намира, че направеното от тъжителя възражение за прекомерност на уговореното адвокатско възнаграждение не следва да се разглежда в производството.

Довода, че в практиката на ВКС се застъпва становище за преценка дали размера на договореното възнаграждение е в справедлив размер и цитираната практика от 2010г. / Р.163/13.04.10/ са действителен факт, но прегледа на по – новата съдебна практика, както на върховната касационна инстанция, така и на този съд /макар и незадължителни/ указват устойчиво възприемане на извод за невъзможността да се преценява дали е налице прекомерност на уговорените и платените разноски /р.121/18г. , 3-то н.о. ВКС; 52/21 ВКС /.

Доводите, че прекомерно високите съдебни такси и разноски могат да ограничат достъпа до съд, в конкретния случай са неоснователни, т.к. съдебни такси, внесени от ЧТ за образуване на производства – пред СРС в размер от 12 лв. и пред СГС – в размер от 6 лева /на 03.11.21г./ са в нисък размер. Що се отнася до въпроса с разноските за адвокат на насрещната страна – подсъдимото лице, то те сами по себе си не са обусловили ограничения в правата на ЧТ, който е имал възможност да упражни надлежно правата си пред първия съд. Осъждането /му/ за разноски се явява винаги последица за необосновано повдигнат спор пред съд, при което първото се явява пропорционална мярка.

С оглед изхода на производството във въззивната инстанция, на основание чл. 190, ал. 1 от НПК ЧТ К.Ж. следва да бъде осъден да заплати на подс. Т. Т. направените от нея разноски за заплащане на възнаграждение на защитник във въззивното производство. Искането за тях е направено и доказателствата за извършването им са представени още с възражението срещу въззивната жалба, при което и с оглед и доказателствата за плащането им /в представения договор е отразено платени 1 000 лева , л.10/, същите следва да се поставят в тежест на ЧТ.

Така мотивиран и на основание чл. 334, т. 6, вр. чл. 338 от НПК, Софийски градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда от 27.04.2021 г., постановена по н.ч.х.д. № 19634/2019 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 129-ти

състав, в частта на разноските.

ОСЪЖДА на основание чл. 190, ал. 1 от НПК частния тъжител КР. П. Ж. ДА ЗАПЛАТИ на подсъдимата Т.П. Т. сумата от 1000,00 (хиляда) лева, представляваща разноси за адвокатска защита пред въззивната инстанция.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____